

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Braşov (Rumunia) w dniu 10 lutego 2023 r. – postępowanie karne przeciwko M.A.sr, S.A.C.S., S.A.S.

(Sprawa C-75/23, Parchetul de pe lângă Tribunalul Braşov)

(2023/C 205/27)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Braşov

Strona wnosząca apelację

Parchetul de pe lângă Tribunalul Braşov

Oskarżeni

M.A.sr, S.A.C.S., S.A.S.

Powód cywilny

Państwo rumuńskie

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 TUE, art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE i art. 4 [ust. 3] TUE, w związku z art. 325 ust. 1 TFUE, z art. 2 ust. 1 konwencji OIF ⁽¹⁾, z art. 2 i 12 dyrektywy OIF ⁽²⁾, a także z dyrektywą Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽³⁾, w odniesieniu do zasady skutecznych i odstrasżających sankcji w wypadku poważnych oszustw naruszających interesy finansowe Unii Europejskiej, i na podstawie decyzji Komisji 2006/928/WE ⁽⁴⁾, w odniesieniu do art. 49 ust. 1 zdanie ostatnie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie sytuacji prawnej takiej jak będąca przedmiotem postępowania głównego, w której oskarżeni domagają się zastosowania zasady łagodniejszej ustawy karnej, w kontekście orzeczenia krajowego trybunału konstytucyjnego uznającego tekst ustawy dotyczącej przerwania biegu terminu przedawnienia odpowiedzialności karnej za niezgodny z konstytucją (orzeczenie z 2022 r.), podnosząc zarzut bezczynności ustawodawcy, który nie podjął działania w celu dostosowania tekstu ustawy do innego orzeczenia tego samego trybunału konstytucyjnego, wydanego cztery lata przed tym ostatnim orzeczeniem (orzeczenie z 2018 r.) – w którym to okresie orzecznictwo sądów powszechnych ukształtowane na podstawie pierwszego orzeczenia już się utrwaliło, w tym znaczeniu, że tekst ów nadal istniał, w postaci rozumianej w sposób wynikający z pierwszego orzeczenia trybunału konstytucyjnego – czego praktycznym skutkiem było to, że termin przedawnienia wszystkich przestępstw, w wypadku których przed wydaniem pierwszego orzeczenia sądu konstytucyjnego nie zapadł prawomocny wyrok skazujący, został skrócony o połowę, a w konsekwencji postępowanie karne wobec oskarżonych w sprawie zostało umorzone?
- 2) Czy art. 2 TUE, odnoszący się do wartości państwa prawa i do poszanowania praw człowieka w społeczeństwie charakteryzującym się sprawiedliwością, oraz art. 4 [ust. 3] TUE, dotyczący zasady lojalnej współpracy między Unią a państwami członkowskimi, w ramach stosowania decyzji Komisji 2006/928/WE, jeśli chodzi o zobowiązania do zagwarantowania skuteczności rumuńskiego systemu sądowego, w odniesieniu do art. 49 [ust. 1] Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w którym zapisana została zasada łagodniejszych przepisów karnych, należy interpretować, w odniesieniu do krajowego systemu sądowniczego jako całości, w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie sytuacji prawnej, takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której oskarżeni domagają się zastosowania zasady łagodniejszej ustawy karnej, w kontekście orzeczenia krajowego trybunału konstytucyjnego uznającego tekst ustawy dotyczącej przerwania biegu terminu przedawnienia odpowiedzialności karnej za niezgodny z konstytucją (orzeczenie z 2022 r.), podnosząc zarzut bezczynności ustawodawcy, który nie podjął działania w celu dostosowania tekstu ustawy do innego orzeczenia tego samego trybunału konstytucyjnego, wydanego cztery lata przed tym ostatnim orzeczeniem (orzeczenie z 2018 r.) – w którym to okresie orzecznictwo sądów powszechnych ukształtowane na podstawie pierwszego orzeczenia już się utrwaliło, w tym znaczeniu, że tekst ów nadal istniał, w postaci rozumianej w sposób wynikający z pierwszego orzeczenia trybunału konstytucyjnego – czego praktycznym skutkiem było to, że termin przedawnienia wszystkich przestępstw, w wypadku których przed wydaniem pierwszego orzeczenia sądu konstytucyjnego nie zapadł prawomocny wyrok skazujący, został skrócony o połowę, a w konsekwencji postępowanie karne wobec oskarżonych w sprawie zostało umorzone?

3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej i tylko wtedy, gdy nie można dokonać wykładni zgodnej z prawem Unii, czy zasadę pierwszeństwa prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisom lub praktyce krajowej, na mocy których krajowe sądy powszechne są związane orzeczeniami krajowego sądu konstytucyjnego i wiążącymi orzeczeniami krajowego sądu najwyższego i z tego powodu nie mogą, nie popełniając przewinienia dyscyplinarnego, nie stosować z urzędu orzecznictwa wynikającego z tych orzeczeń, nawet jeśli uznają, w świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości, że orzecznictwo to jest sprzeczne z art. 2 TUE, art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE i art. 4 [ust. 3] TUE, w związku z art. 325 ust. 1 TFUE, na podstawie decyzji Komisji 2006/928/WE, w odniesieniu do art. 49 [ust. 1] zdanie ostatnie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, tak jak w sytuacji w postępowaniu głównym?

(¹) Konwencja o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich, sporządzona na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz.U. 1995 C 316, s. 49).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1371 z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie zwalczania za pośrednictwem prawa karnego nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii (Dz.U. 2017 L 198, s. 29).

(³) Dz.U. 2006 L 347, s. 1.

(⁴) Decyzja Komisji z dnia 13 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia mechanizmu współpracy i weryfikacji postępów Rumunii w realizacji określonych założeń w zakresie reformy systemu sądownictwa oraz walki z korupcją (Dz.U. 2006 L 354, s. 56).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 15 lutego 2023 r. – H GmbH/Finanzamt M**

(Sprawa C-83/23, H GmbH)

(2023/C 205/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: H GmbH

Druga strona postępowania: Finanzamt M

Pytanie prejudycjalne

Pytanie prejudycjalne do celów wykładni dyrektywy 2006/112/WE (¹):

1. Czy mającemu miejsce zamieszkania w Niemczech odbiorcy świadczenia przysługuje tzw. bezpośrednie roszczenie wobec krajowych organów podatkowych zgodnie z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 15 marca 2007 r., Reemtsma Cigarettenfabriken – C-35/05 (EU:C:2007:167), jeżeli

- (a) odbiorca otrzymuje od dostawcy, który również ma miejsce zamieszkania w Niemczech, fakturę, w której wykazano podatek do zapłacenia w Niemczech, odbiorca płaci tę fakturę, a dostawca należycie odprowadza podatek wykazany na fakturze,
- (b) świadczenie, na które została wystawiona faktura, jest jednak świadczeniem wykonanym w innym państwie członkowskim,
- (c) odbiorcy odmawia się zatem odliczenia podatku naliczonego w Niemczech, ponieważ podatek nie jest tam prawnie należny,
- (d) dostawca koryguje następnie fakturę w taki sposób, aby nie był na niej wykazany podatek do zapłacenia w Niemczech, a zatem kwota faktury zostaje pomniejszona o kwotę wykazanego podatku,
- (e) odbiorca nie może dochodzić roszczeń o zapłatę wobec dostawcy z powodu otwarcia postępowania upadłościowego w stosunku do majątku dostawcy; oraz